

0619 – 19. juni

Kan vel en kvinne glemme sitt diende barn, så hun ikke har medynk med barnet hun selv har født? Sannelig, disse kan vel glemme, men jeg kan ikke glemme deg! Jes 49: 15.

Sion, flokken av dem som trodde på Herren, var fortvilet. I verset foran dette hadde de klaget i sin nød: «Herren har forlatt meg, min Herre har glemt meg!»

Sions klager er som mennesker som går alene i en skog og taler med seg selv – går alene og liksom klager sin nød for fjell og for trær i skogen. Da blir Herrens svar til Sion som et ekko mellom fjellene. Og Sion hører en stemme, men ser ikke den som taler.

Nå vet vi jo at et ekko svarer på det siste, og ikke det første ordet. Slik er det også her. Sion har sagt: «Herren har forlatt meg, min Herre har glemt meg!» Så griper han fatt i det siste ordet; «glemt meg», og svarer: «Hva er det du sier? «Glemt meg!» Kan vel en kvinne glemme sitt diende barn?»

Han svarer ikke på det første ordet; «forlatt meg». For det er vel mulig at Herren for en viss tid kan forlate – eller rettere sagt, gjøre som om han forlater sine barn, når han skjuler ansiktet sitt for dem, skjuler seg i nødens tid. Men det er rett og slett umulig at han et eneste øyeblikk kan glemme dem.

Det overrasker altså ikke Herren at det blir sagt: «Herren har forlatt meg». Men at Sion også kan finne på å si at «Herren har glemt meg!», det kan han ikke godta. Det er for hard tale. Det vil han klart avvise: «Kan vel en kvinne (egentlig en mor) glemme sitt diende barn, så hun ikke har medynk med barnet hun selv har født? Sannelig, disse kan vel glemme, men jeg kan ikke glemme deg! Se, i begge mine hender har jeg tegnet deg!»

Med disse ordene stadfester Herren altså klart at han verken kan eller vil glemme sitt Sion. Han kan ikke. Like lite som en mor kan glemme sitt diende barn, like lite kan han gjøre det. Og om så hun kunne glemme, så vil likevel han ikke kunne glemme: «Om også hun glemmer, så kan ikke jeg glemme deg!»

Han viser også grunnen til at han like lite vil som kan, for han sier: «I begge mine hender har jeg tegnet deg». Hvordan kan jeg da, hvordan skulle jeg da kunne ville glemme deg? Andre steder i Bibelen viser han at han har også en fars kjærlighet.

Men det er ikke nok. Han har mer, han har en ennå mer øm kjærlighet; han har en mors kjærlighet: «Kan vel en kvinne glemme sitt diende barn?» Ja, han viser at hans kjærlighet er ennå større enn en mors kjærlighet. «Sannelig, disse kan vel glemme (han anser det altså for mulig at en kvinne kan komme til å gjøre det), men jeg kan ikke glemme deg». Han viser at hans kjærlighet er uten sidestykke, for den er til og med større enn en mors kjærlighet.

Så er da dette den dypeste grunnen til all den kjærlighet, nåde og barmhjertighet Herren, vår Gud, har vist menneskeslekten helt fra skapelsen av; hans eget vesens helt særskilte kjærlighet. En kjærlighet som intet menneske ennå har kunnet fatte. Fordi heller ikke noe menneske noen gang har opplevd noe som likner denne kjærligheten. For den er akkurat som hele Guds øvrige vesen; umåtelig, uendelig og ufattelig.

I denne sitt høye vesens kjærlighet skapte Gud menneskene, så fullkomment utrustet og så rikt omgitt av alt de kunne ha bruk for, noe hele naturen taler om. Og i denne kjærlighet sendte Gud oss sin Sønn som Frelser, fordi vi ved våre overtredelser mot Skaperen pådrar oss rettferdig fordømmelse. Kristus sier: «Så høyt har Gud elsket verden at han gav sin enbårne Sønn».

I denne kjærlighet er det han ikke bare mottar de største syndere, men også selv leter etter dem. Slik Kristus viser hvordan faren løp mot sin fortapte og uverdige sønn, falt om halsen på ham, kysset ham og sa: «Nå må vi glede og fryde oss, for denne sønnen min var død og har fått liv igjen». Det er denne guddommelige kjærlighet som taler her: Kan vel en kvinne glemme sitt diende barn?

Men hvem kan fatte og uttrykke en slik kjærlighet? Johannes var ikke i stand til å uttrykke seg annerledes enn at Gud var selv kjærligheten – Gud er kjærlighet. Så er da dette først og fremst grunnen til at Gud aldri kan glemme oss eller slutte å tenke på oss.

Det andre forholdet Gud retter sitt fattige Sions oppmerksomhet mot er dette at barnet er en frukt av sin mors liv. Han sier: «barnet hun selv har født!» Meningen ville ha kommet godt nok fram bare med ordet «barn». Men denne tilføyelsen: barnet hun selv har født, skulle rette vår oppmerksomhet mot et særdeles nærgående forhold for morshjertet.

Men Herren vil jo med alt sammen uttrykke sitt eget hjertes forhold til menneskene, og det er ikke ett eneste forhold i bildet som ikke skulle stemme over ens med det som bildet først og fremst viser oss.

Og da finner vi her en særdeles markert og trøsterik påminnelse. Menneskene er den store og kjærlige Guds «livs sønn». Eller; hvordan er menneskene blitt til? Hva er vi skapt av? Denne underlige slekten på jord som kalles for menneske, hvordan er den kommet? Er ikke mennesket født/skapt av Gud?

Dette er nå den dypeste grunnen til at Gud ikke helt kan glemme oss.